

Het Lot van Althilt

Het Lot van Althilt

Arne Hempenius

EigenZinniG

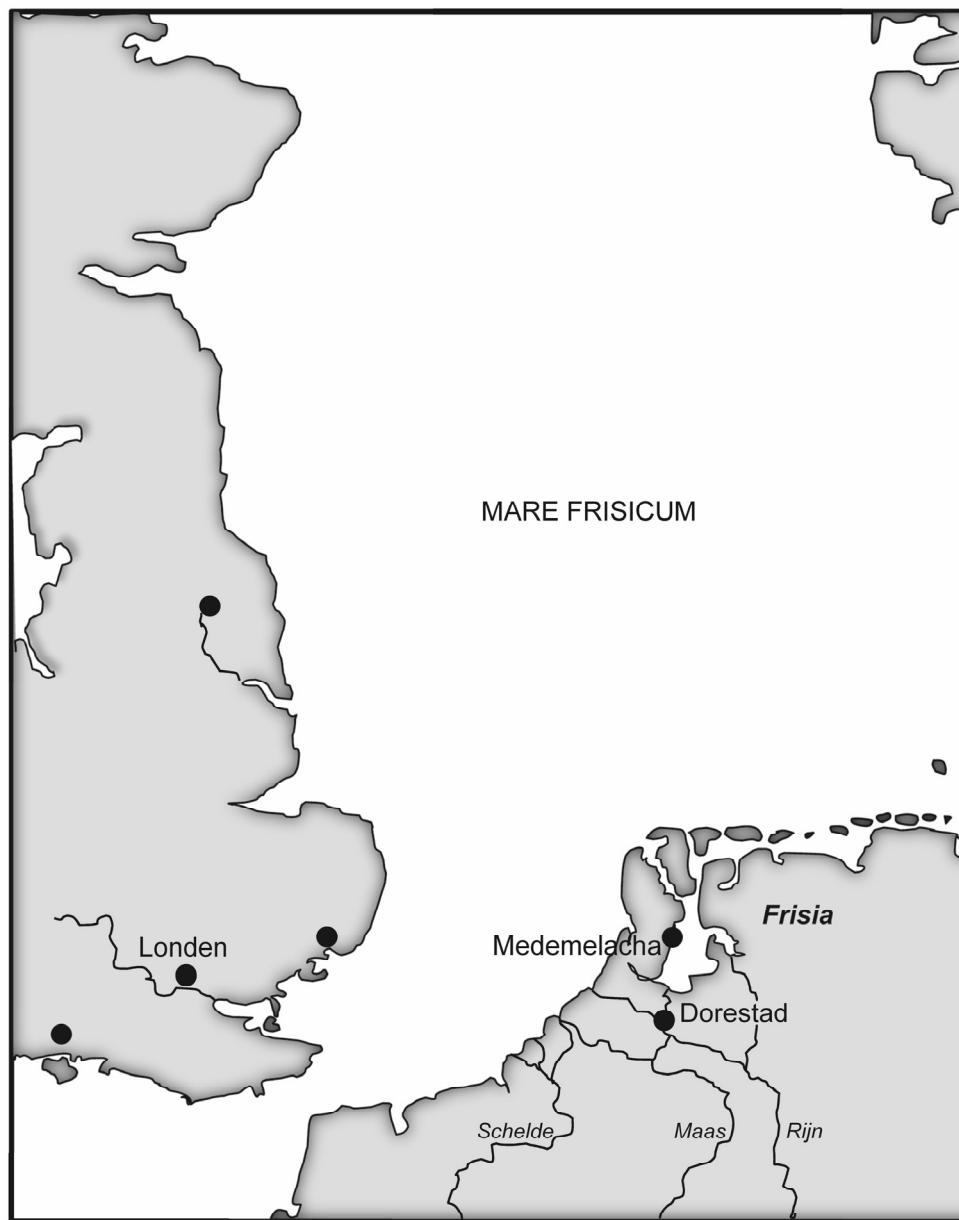
Copyright © 2017 Arne Hempenius
Uitgeverij EigenZinnig, Tolbert
Eerste druk april 2017
Omslagfoto's: Erik Gigengack, www.gire.nl
Omslagontwerp Maaïke Feenstra
ISBN: 978-94-91777-58-5
NUR 342

www.uitgeverijeigenzinnig.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden zonder schriftelijke toestemming van de uitgever

Kaart Noordelijke handelsgebieden rond 778

1

Een plens buiswater spat over me heen. Ik ben meteen half doorweekt en huiver van schrik en van de kou van het zee-water. Ik haat deze reis! Ik wil niet. Opnieuw schuift de boeg van het schip omhoog de schuimkoppen in, om enkele tellen later aan de andere kant van de golf in het water te klappen.

Een hand op mijn schouder laat me omkijken.

‘Althilt, ga naar achteren,’ zegt de oude Sigeric.

Voorzichtig klauter ik over de bundels handelswaren en zeelui die ertussen schuilen tegen wind en buiswater, langs de krakende mast met het bol staande zeil, naar het achterschip. Daar wacht me het welkom van de grijnzende broers Friduric en Folkhard. Achter hen zet Hatto zich schrap aan de helmstok.

‘Nat geworden, bruidje?’ vraagt Friduric. Ze schateren het uit. Idioten! Ik ril en voel me ellendig in mijn natte kleren.

En ik ben boos. Reden genoeg om ze de rug toe te draaien.

Rechts kan ik af en toe de kustlijn zien van Frisia. Ik kan wel huilen.

‘Waarom..?’ vraag ik.

‘Omdat ik het zeg.’ Hij is kwaad, de grimas op zijn gezicht spreekt voor zich. Hij weet dat ik ‘nee’ mag zeggen, elk meisje kan een voorgestelde huwelijkskandidaat weigeren, maar er staat zo veel op het spel.

‘Vader, alsjeblieft. Ik wil niet. Laat me...’

‘Je moet. Ik heb besloten.’

'Ik ken hem niet.'

'Je leert hem wel kennen.'

Ik walg van het idee dat ik tegen mijn wil betast zal worden door een man die ik niet ken, enkel omdat hij daartoe het recht heeft. Waarom ben ik niet geboren als zoon? Waarom moest ik zo nodig geboren worden als dochter van een edeling?

'Meginhild, praat jij met haar,' zegt mijn vader en staat op. Met grote stappen beent hij naar de zijdeur van de hoeve. Mijn moeder kijkt me aan met haar vochtige ogen.

'Althilt, liefde, het is niet zo erg als het lijkt.'

'Het is niet eerlijk,' werp ik tegen. 'Ik word uitgehuwelijkt aan een man die ik niet ken, puur voor de zakelijke belangen van de familie.' De tranen springen in mijn ogen en ik snotter van ellende.

'Je vader heeft gelijk. Het went,' zegt mijn moeder. 'Kijk naar mij. Ik heb niet geklaagd en niets te klagen.' Binnenin me borrelt afkeer die een uitweg zoekt.

'Ik kots van het idee dat ik de kinderen van een wildvreemde moet baren,' schreeuw ik haar toe. 'Dat ik ver weg moet reizen, helemaal naar Hedeby, om daar genomen te worden door een wildvreemde, om later zijn kinderen te zogen.'

Ondanks mijn wanhoop zie ik medeleven in de droevige ogen van mijn moeder. En ik weet dat ze zichzelf en mij belazert. Het zal niet wennen. En als ik 'nee' zeg, zal mijn familie daar de gevolgen van ondervinden.

Ik heb me, diep weggedoken in mijn vetwollen mantel, verstoppt tussen de muf ruikende balen bagage en handelswaren. Net als de mannen. Opeens hoor ik Friduric een paar bevelen roepen. De zeelui komen overeind en beginnen te sjorren aan de touwen waarmee het zeil vastzit. Het schip begint

anders op de golven te bewegen, alsof we dwars op de rol-
lers liggen. Voorzichtig kijk ik over het dolboord. Folkhard
leunt, samen met Hatto, met een van inspanning vertrokken
gezicht op de helmstok en ik zie dat de kustlijn nu niet meer
naast ons ligt, maar vrijwel recht voor ons. Wat gaan we
doen? Friduric ziet mijn verwonderde blik.

‘De zee wordt ruig. We gaan daar naartoe voor de nacht,’
zegt hij grijnzend en wijst met zijn kin naar een doorvaart
tussen de eilanden. Ik zie geen hoeves en ook geen rook-
pluimen achter de zandduinen. En de middag is nog maar
half om. Opnieuw kijk ik naar Friduric. Hij haalt zijn schou-
ders op, knipoogt naar Folkhard en zegt: ‘Njord, de god van
de zee, is niet in zijn beste humeur. Ik denk dat je een keer te
vaak overboord hebt gepiest.’ Hij buldert van het lachen,
samen met zijn gestoorde broer.

Verdomme, verdomme, waarom ik? En waarom met deze
walgelijke idioten?

De branding stuwt ons tussen de eilanden door naar het on-
diepe wad. Even later schuift de kiel van het schip vast in het
zanderige slik. Een paar mannen springen van boord en leg-
gen een zandanker vast.

Nog voor de schemering valt is een bivak ingericht in de
beschutting van een duinkom. Uddo, de kale slaaf van mijn
oom Sigeric, roert in de aarden kookpot naast het vuur. Hij is
aardig en wellicht de enige hier die begrijpt wat door me
heen gaat. Maar geen van de mannen zal toelaten dat hij
vrijelijk met me praat over zijn of mijn lot. Alleen mijn oom
en begeleider, de oude Sigeric, is er om mee te praten, maar
hem heb ik niets te vertellen. Hij is niet eens een echte oom,
hij is raadsman van mijn vader.

De mannen rond het vuur hebben hun aksen en scramasaxen
bij de hand en beurtelings loopt een van hen wacht bij het
schip. Als Sigeric zijn wacht bij het schip op zich neemt,
gaat Friduric naast me zitten.